

Мазаіка поспеху

«КАСМІЧНЫЯ КАПКЕЙКІ»,

ці Галоўнае —

не баяцца эксперымантаваць!

— Табе не здаецца, што гэты занятак больш падыходзіць дзяўчынкам? — часта пытаюцца сябры і знаёмыя ў дзевяцікласніка з Маладзечна Глеба РУДЗЬКО. У адказ на гэта хлопец заўсёды даводзіць, што самыя знакамітыя кандытары свету — мужчыны. Як гаварыў яго кумір Рэнат Акзімаў, чэмпіён Расіі па кандытарскім мастацтве: «Чалавек увесь час павінен вучыцца, пры падрыхтоўцы дэсертаў не важныя пол, нацыянальнасць ці ўзрост. Галоўнае — гэта веды і любоў да таго, што ты робіш».

...Аднойчы ў сястры Глеба была гадавіна вяселля. Мама вырашыла зрабіць торт з масцікай і папрасіла сына дапамагчы ёй. Калі ён убачыў вынік іх працы і пачуў захопленыя водгукі гасцей, захацелася зрабіць нешта падобнае зноў. Стаў шукаць у інтэрнэце розныя рэцэпты не толькі тартоў, але і іншых дэсертаў.

Кулінарыя — галоўнае, але не адзінае хобі маладога чалавека.

У партфоліа юнака ў Instagram каля 30 найлепшых «твораў» кулінарнага мастацтва. Уражвае яркі і арыгінальны

дэсерт з крэмам у шклянцы, бэзэ мерэнга на палачцы. Рыхтуе начынні ў тарты — кампатэ, канфіцюр, розныя крэмы. А ў люстраной глазуры, якой ён пакрывае ідэальна роўныя вырабы, можна і сапраўды ўбачыць сваё адлюстраванне. У планах — навучыцца гатаваць двух'ярусныя кулінарныя шэдэўры.

— Самае галоўнае ў гэтай справе — не баяцца эксперымантаваць, — лічыць Глеб. — Калі ты бачыш, што рэцэпт складаны, то не варта апускаць рукі, і, у рэшце рэшт, усё павінна атрымацца. Калі рабіў французскія пірожныя «Макарон», паспрабаваў пяць розных рэцэптаў, пакуль не знайшоў «свой». Калі часам нешта не атрымліваецца,

канчэння марыць адкрыць сваю кавярню.

Юны кандытар вельмі любіць салодкае і не паважае фаст-фуд. Але калі б прыйшлося выбраць усяго адзін прадукт, які можна было б есці да канца жыцця, то выбраў бы мяса. Сапраўдны мужчына!

Кулінарыя — галоўнае, але не адзінае хобі маладога чалавека. У яго жыцці ёсць месца вакалу і танцам. Ад бацькі хлопцу перадалася любоў да музыкі, і ў школе Глеб спявае ў вакальнай групе «Красавік». Раней займаўся тайскім боксам і айкідо, але з-за траўмы давялося сысці з секцыі.

— Спорт замянілі танцы. Гэта і дадатковая фізічная нагрузка,

Вясёлы, лёгкі на пад'ём Глеб без цяжкасцяў прыдумвае жарты для каманды КВЗ, якая паспяхова выступае на раённых і абласных турнірах. Пазалетае хлопец з аднакласнікамі падтрымліваў педагога-арганізатара Вольгу Шавель у конкурсе «Суперважаты», якая на рэспубліканскім этапе заняла трэцяе месца.

Глеб — актывіст піянерскай арганізацыі і БРСМ, атрада «Добрае Сэрца». Запомнілася, як удзельнічаў у забегу «Velcom — бягом»: «Удзельнікі дабрачыннай акцыі ўстанавілі на тэлефоны праграмы, і яны счыталі кіламетры, якія мы прабеглі. За кожны кіламетр налічаўся рубель, а ўсе сродкі пералічваліся ў фонд дзіцячага дома. Я адолеў 4,5 кіламетра. Хай невялікі, але мой асабісты ўклад у агульную добрую справу».

Глеб плануе паступіць у інстытут харчовай прамысловасці, а пасля заканчэння марыць адкрыць сваю кавярню.

Аднойчы яму прапанавалі паехаць ад атрада юных пажарных-ратавальнікаў у палявы лагер.

— Тры дні мы жылі ў палатках, дзязжурлі каля вогнішча, каталіся на маторнай лодцы, удзельнічалі ў эстафеце, — успамінае хлопец. — Калі здарыцца экстранная сітуацыя, я ведаю, як трэба дзейнічаць, і змагу аказаць першую дапамогу.

Штогод у канцы навучальнага года ў маладзечанскай СШ № 14 праходзіць мерапрыемства «Мазаіка поспеху», на якім узнагароджваюць найлепшых вучняў па выніках года: выдатнікаў, спартсменаў, таленты. Два гады запар Глеб Рудзько атрымлівае статуэтку як самы таленавіты і актыўны вучань.

Яго любімая пара года — лета. Адпачынак, дапамога бабулі па гаспадарцы, летнік, прырода, свежае паветра, новыя сябры... І самае галоўнае — дзень нараджэння. Хлопец заўсёды прыдумвае свята да дробязяў. Летась была касцюміраваная вечарынка ў стылі «Галівуд».

Па жыцці Глеб аптыміст: «Я разумею, што адна няўдача нічога не вырашае. Усё роўна трэба рухацца далей».

Надзея БОБРЫК, студэнтка I курса факультэта міжкультурных камунікацый МДЛУ.

Камертон настрою

Прыпынак — вёска Асавая

Дзе прайшло дзяцінства, там і пачынаецца радзіма

...На гадзінніку 16.00 — самы час збіраць рэчы і адпраўляцца ў дарогу. Галоўнае — білет не забыць і на цягнік не спазніцца. Даўно я ўжо не была на сваёй малой радзіме — у вёсцы Асавой, што ў Столінскім раёне. Менавіта там я правяла ўсё дзяцінства. Ужо ўяўляю, як на станцыі Відзібор мяне сустрэнуць радасныя бабуля з дзядулем. Як заўсёды, мой вагон будзе далёка ад іх машыны і мне прыйдзецца бегчы з усіх ног насустрач бабулі Валі. Не паверыце, але яна таксама бяжыць да мяне, не хутка, але бяжыць. «Так, Кацярына, заканчвай марыць, а то табе прыйдзецца бегчы за цягніком», — падумала я.

Праз 20 хвілін паказаўся вакзал. Тут нават пах нейкі асаблівы, ён нібы дае зразумець, што ўсё будзе добра. А колькі людзей! Усе спяшаюцца, хвалюцца. На вочы трапляюць фіялетавыя цюльпаны — любімыя кветкі бабулі. Не трацячы часу, купляю вялізны букет. На табло шукаю назву свайго цягніка — «Магілёў — Трускавец». Дабіраюся да яго, займаю месца ва ўтульным купэ. Цягнік адпраўляецца, а я, такім чынам, уцякаю ад гарадской мітусні. Падарожжа працягваецца пяць гадзін. За гэты час можна шмат чаго зрабіць: паглядзець у акенца, паспаць, пачытаць кнігу, канешне, калі не забылася пакласці яе ў сумку. У канцы дарогі асабліва ўважліва сачу за тым, што адбываецца за акном. Усюды цёмна, але, як толькі цягнік трапляе на мост, можна ўбачыць Прыпяць, асветленую ліхтарыкамі.

...Я амаль прыехала: наступная станцыя — Відзібор. Якое тут прыгожае неба: мільён зорак, нібы жамчужыні! Як я і гаварыла, бабуля бяжыць насустрач. Гаворыць пра мяне: «Падарунак з Мінска прыехаў». І — усміхаецца. Букет цюльпанаў у яе руках. А цяпер хутчэй садзімся ў машыну — родныя мясціны чакаюць! Пасля Відзібора мы праезджаем вёску Церабішча, потым — Відзіборац. А вось і Асавая. Насупраць нашай хаты стаіць старая вярба, яна мяне таксама сустракае-вітае. Адкрываю нашу брамку, што рыпіць неяк па-асабліваму. Далей — сабака, які па-сяброўску віляе хвостом, падскоквае. Здаецца, яшчэ ўчора гуляла тут у хованкі, даганялкі, купалася ў дзіцячым басейне, а зараз на двары ціха... Так, з гэтым месцам у мяне шмат чаго звязана. У Асавой я навучылася хадзіць, катацца на веласіпедзе, з дапамогай бабулі — лічыць грошы, не баяцца працы (агарод прапалоць, памідоры падвязаць, ураджай сабраць). Тут я знайшла сапраўдных сяброў, першае каханне...

Для кожнага чалавека радзіма — самае дарагое. Менавіта там кожны з нас атрымлівае моц, энергію, спакой.

...Надышоў час збіраць сумку і развітвацца з палескімі прасторами, цёплым надвор'ем, бабулінымі блінамі, якія яна з любоўю гатавала кожную раніцу, небам з зорамі-жамчужынамі. Толькі тут такое неба. Галоўнае — білет не забыць і на цягнік не спазніцца. Мінск зачакаўся... Ужо не так радасна я «лячу» на станцыю Відзібор. У купэ гляджу ў акенца, там мае бабуля і дзядуля, усміхаюцца, махаюць не развітанне. Цягнік «Магілёў — Трускавец» адпраўляецца, і я вяртаюся ў гарадскую мітусню. І ўжо з нецярпеннем чакаю новай сустрэчы! Уяўляю, як зноў буду шукаць на табло назву свайго цягніка, які прывязе мяне сюды, у маё дзяцінства. Да сустрэчы, мая Асавая! Прыеду на наступныя канікулы яшчэ, абяцаю!

Кацярына ЯРАШЭВІЧ, студэнтка I курса факультэта журналістыкі БДУ.

дизайн тартоў, убачыўшы якія, нельга не здзівіцца фантазіі і крэатыўнасці хлопца. Напрыклад, яго любімы торт «Чырвоны аksamіт», нягледзячы на свой незвычайны колер, зроблены з натуральных прадуктаў, яго тэкстура нагадвае аksamіт, а сметанковы крэм падкрэслівае смак. «Лайкамі» і каментарыямі асабліва адзначаны «Касмічныя капкейкі» — невялікія пірожныя-кексы, названыя так з-за спалучэння сініх і фіялетавых колераў крэмавай шапачкі. З задавальненнем Глеб робіць трайфл — дэсерт з бісквітнага

хочацца выкінуць усё з акна. Гэта вельмі карпатлівая праца...

Прыкладам для юнака стаў французскі кандытар П'ер Эрмэ, стваральнік класічнага дэсерта — торта «Опера». Ён быў наватарам шмат у чым: адкрыў сетку высакласных пякарняў у Парыжы, пякарню-кавярню бістро ў першым французскім гандлёвым цэнтры, прафесійную французскую школу перападрыхтоўкі шэф-кухараў, лінію замарожаных дэсертаў. Раўняючыся на яго, Глеб плануе паступіць у інстытут харчовай прамысловасці, а пасля за-

і станоўчыя эмоцыі, — тлумачыць юнак. — Яшчэ я захапіўся журналістыкай. Сястра мае такую прафесію, яна дапамагае ў маіх пачынаннях, выпраўляе недахопы і дае парады.

Амаль кожныя выхадныя хлопец — актыўны ўдзельнік розных мерапрыемстваў: «Дзе логіка?», «Брэйн-рынг», «Запалі вогнішча добра»... Яму падабаецца наведваць школьныя рэпетыцыі, пісаць сцэнарыі, быць вядучым, рыхтавацца да конкурсаў.

— Імкнуся рабіць усё ідэальна, каб перамагчы, — прызнаецца юнак.

